

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Hiszpania) w dniu 3 lutego 2017 r. – Eva Soraya Checa Honrado/Fondo de Garantía Salarial

(Sprawa C-57/17)

(2017/C 121/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eva Soraya Checa Honrado

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial

Pytania prejudycjalne

Czy można przyjąć, że odprawa należna na mocy ustawy od przedsiębiorstwa na rzecz pracownika z tytułu rozwiązania przez niego stosunku pracy w następstwie zmiany istotnego warunku umowy o pracę, jakim jest mobilność geograficzna, która wymaga od pracownika zmiany miejsca zamieszkania, stanowi „odprawę w związku z ustaniem stosunku pracy”, do której odnosi się art. 3 akapit pierwszy [dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy] ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Hiszpania) w dniu 6 lutego 2017 r. – Ángel Somoza Hermo i Ilunión Seguridad S.A./Esabe Vigilancia S.A. i Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

(Sprawa C-60/17)

(2017/C 121/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ángel Somoza Hermo i Ilunión Seguridad S.A

Strona pozwana: Esabe Vigilancia S.A. i Fondo de Garantía Salarial (FOGASA)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾ ma zastosowanie w sytuacji, gdy po wyłonieniu w drodze przetargu nowego podmiotu świadczącego usługi na rzecz klienta ze względu na rozwiązanie tej umowy o świadczenie usług w sektorze, w którym prowadzenie działalności opiera się przede wszystkim na zasobach ludzkich (ochrona), przedsiębiorstwo przejmujące wykonanie tego zamówienia przejmuje znaczną część pracowników przydzielonych do świadczenia tej usługi, jeśli takie wejście w prawa i obowiązki wynikające z umów o pracę wynika z nakazu ustanowionego w układzie zbiorowym pracy w sektorze ochrony?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy – w przypadku, gdy przepisy państwa członkowskiego przyjęte celem dokonania transpozycji dyrektywy stanowią, w zastosowaniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE, że po dacie przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę podmioty zbywający i przejmujący są solidarnie odpowiedzialne za zobowiązania, również te związane z wynagrodzeniem, które powstały jeszcze przed przejściem w oparciu o obowiązujące w momencie przejścia umowy o pracę, zgodna z tym przepisem dyrektywy jest wykładnia, na mocy której odpowiedzialność solidarna za wcześniejsze zobowiązania nie ma zastosowania w przypadku, gdy przejście przez nowego wykonawcę znacznej części pracowników wynika z ustanowionego w regulującym zatrudnienie w danym sektorze układzie zbiorowym nakazu, a brzmienie postanowień tego układu zbiorowego wyklucza taką odpowiedzialność solidarną za zobowiązania powstałe przed przejściem zakładu pracy na inne przedsiębiorstwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 82, s. 16

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 9 lutego 2017 r. – NCG Banco, S.A. (obecnie Abanca Corporación Bancaria, S.A.)/
Alberto García Salamanca Santos**

(Sprawa C-70/17)

(2017/C 121/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NCG Banco, S.A. (obecnie Abanca Corporación Bancaria S.A.)

Strona pozwana: Alberto García Salamanca Santos

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, przy rozpatrywaniu nieuczciwego charakteru warunku dotyczącego wcześniejszej wymagalności spłaty objętego konsumentką umową kredytu hipotecznego przewidującego natychmiastową wymagalność tego kredytu ze względu na nieuiszczenie jednej raty oprócz innych przypadków nieuiszczenia w odniesieniu do większej liczby rat, mógł dokonać jedynie oceny nieuczciwego charakteru części warunku lub przypadku nieuiszczenia raty i utrzymał ważność warunku dotyczącego wcześniejszej wymagalności spłaty ze względu na nieuiszczenie rat, także przewidzianego zasadniczo w postanowieniu, niezależnie od tego, iż konkretne orzeczenie w przedmiocie ważności lub nieuczciwego charakteru należy odroczyć do momentu wykonania uprawnienia?
- 2) Czy po stwierdzeniu, że warunek dotyczący wcześniejszej spłaty umowy pożyczki lub kredytu zabezpieczonej hipoteką jest nieuczciwy, sąd krajowy posiada kompetencje zgodnie z dyrektywą 93/13, aby móc ocenić, czy uzupełniające zastosowanie przepisu prawa krajowego, pomimo, iż oznacza wszczęcie lub kontynuowanie postępowania egzekucyjnego wobec konsumenta, okaże się dla konsumenta bardziej korzystne niż umorzenie tego szczególnego postępowania w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką i umożliwienie wierzycielowi wytoczenia powództwa o rozwiązanie umowy pożyczki lub kredytu, lub roszczenie o zapłatę należnych kwot i późniejsze wykonanie wyroku skazującego, bez korzyści, które przyznaje konsumentowi szczególna egzekucja wierzytelności zabezpieczonej hipoteką?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. 1993, L 95, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-97/17)

(2017/C 121/25)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Michajłowa, C. Hermes)